

עמי רביב בונה אובייקטים פיסוליים בכדי שיוכל לצייר עליהם. עבודות התבליט שלו, שהן גם-ציורים וגם-פסלים משטוחים, אינן תוצאה של חוסר החלטיות אלא, להיפך, דוגמא להחלטיות נחרצת. מילון המונחים הפלסטי שרביב משכלל בעקביות כולל פסלים-תבליטים של מגבות, מזרנים, רמפות, דלתות ומעברים, ציורי-תבליט מונוכרומטיים, עבודות וידיאו, צילום ומיצב. גוף העבודות הזה נובע כולו מקבלה למפרע של מגבלות פיזיות וחומריות, המצמצמות את העבודה בסטודיו לשורה של פרוצדורות פוסט-מינימליסטיות.¹

מלבד פעולות שונות של הפשטה, הגבלה וצמצום, כלי נוסף החשוב לעבודתו של רביב הוא החזרה: בכל אחת מה'סוגות' או גופי העבודה שלו, רביב חוזר על הפעולה והתחביר פעם אחר פעם. מה שמבדיל את הפעולה הזו מההיגיון המסורתי של הסדרה הנענית תמיד-גם לדרישה מסחרית של השוק, היא האפשרות שהחזרה הזו כפוייה באיזה אופן, ושהיא חזרה פנימית המוצאת ביטוי חיצוני באובייקטים שרביב יוצר. כן, הציורים והתבליטים יפים – חלקם מרהיבים – אבל משהו קשה בהם מסרב להיות 'רק ציור', מסרב להיות אובייקט של הנאה חושית גרידא. הם נראים כמו גלדי אדמה שמישהו חופר בליט-ברירה.

גוף העבודות המרכיב את *אותות* ממשיך את שפת התבליטים המצוירים שרביב הציג בתערוכות *גריעה* (2020, גלריה נולובז) ו-*חדר בריחה* (2017, סדנאות האמנים בירושלים). במהלך פרדוקסלי האופייני לעבודתו, רביב מרחיב כעת את המגבלה: התערוכה כולה בנויה מיחידות בשני גדלים אחידים, המטופלים בפלטה צבעונית מצומצמת של גווני אדמה וחלודה. העבודות 'מצופפות את השורות' והופכות ליחידות של פעולה פיסולית שיש להבין באמצעות הגוף. ההצבה שלהם על שניים-שלושה קירות ממפה את הפיזיות של חלל הגלריה. רביב מבצע שתי פעולות נחרצות, האחת אנכית, השנייה אופקית. חווית המפגש עם התערוכה מתקיימת בתווך שבין מנחי-גוף אלה, בין ניצב לשוכב, בין התבוננות בציור למישוש של פיסול, בין יחיד בודד, ל'יחידה' שהיא אוסף של בודדים.

בעצת קודמי, יואב שמואלי, שכתב על תערוכתו הקודמת של רביב בגלריה שבה אתם קוראים עכשיו את הטקסט הזה, אני רוצה להמעיט במלים כדי לא לעמוד ביניכם ובין העבודה.² קשה שלא לקרוא את מה שרביב עושה כמשהו היוצא מתוך טראומה של גוף פצוע. ההצעה הציורית שלו היא הצעה למופשט-ישראלי 'רפואי' פוסט-לבנון, פוסט-טראומה, ובתוך כך ממקמת אותו בתוך מסורת והמשכיות. בהינתן שאלה הן אפשרויות מפתות כשלעצמן, אולי כדי להשהות את הדימוי הזה, ולמדוד את התערוכה במונחים של גופכם שלכם אל מול החלל האדריכלי ואל מול האופן בו העבודות ממפות אותו. דימויי הרפאים הצבאיים והקליניים יוצאו מאליהם, וכל אחד ימתח את הקווים לאן שהלא-מודע התרבותי הכללי יאפשר להם להימתח. כשלעצמי, אני מעדיף לחשוב על צורה ישראלית אחרת של פיסול מודרני, זו של שולחן-החול (בעגה הצבאית - שו"ח) המדמה טופוגרפיה של תא-שטח גיאוגרפי. בתרבות שלנו, שבה 'השטח' הוא לא רק מקום לטיולי משפחות, השו"ח מאחד בתנועה גורפת את האזרחי והצבאי, את ההגנה ואת התקפת הנגד, את הקרקע עם הגוף, את האדריכלות עם ההכנה לרעידת האדמה או למתקפת

¹ גלעד מלצר, בביקורת שפרסם על התערוכה "חדר בריחה" (2017, סדנאות האמנים ירושלים. אוצרת: אירנה גורדון) כותב כי העבודה "...בוקעת מבעד לבחירה של רביב להצטמצם לכדי פרוצדורות ואובייקטים פוסט-מינימליסטיים במהותם, יצירות על גבול המופשט, שאינן מניחות כדימוי את האיש, את אותו מפגש-מאבק של הגוף עם העולם." יואב שמואלי, ברשימה שכתרתה שבוך על התערוכה "גריעה" (2020, גלריה נולובז. אוצרת: אירנה גורדון) מזהה את רביב כפועל בתוך מסורת פוסט-מינימליסטית 'שפופה', מנוצחת, שהחל בשנות ה-70 עשתה רבות להנכיח בדרך עקיפה את הגוף החסר, הפגום, כאלטרנטיבה לפיסול ולציור המופשט הירואיים.

² ראה, מלצר: <https://www.erev-rav.com/archives/45634>
ראה שמואלי: <https://www.erev-rav.com/archives/51013>

אבשלום סולימן, מרץ

הטילים, ואת הפיסול עם התכנית הטקטית.
2022